

Dacă istoria contemporană are enervantul obicei de a ilustra cele mai negre profeții ale lui Zamiatin sau Orwell, nu este pentru că vreunul din scriitorii amintiți ar fi parte din vreo cabală, ci pentru că oamenii devin pe zi ce trece mai orbi. Iar Zemiatin, Orwell, Huxley și mulți alții au intuit acest lucru fără dificultate și nu au făcut altceva decât să prezinte consecințele finale ale desființării omului începute odată cu Epoca Luminilor.

Din acest punct de vedere, oferit de literatura distopică, se citește oarecum inevitabil spectacolul atentatelor și tentativelor din ultimele două săptămâni. Imediat, în descendența atacului, un stat cu atribuții gigantice de securitate a intrat din nou în scenă pentru a cere și mai multă putere
pe fondul unei frici instaurate, în principal, cu ajutorul propagandei dezlănuțuite.

După cum remarca un cercetător contemporan, imediat ce pe ecranul televiziunilor de știri internaționale apare sintagma “under attack” este limpede că avem de-a face cu o operațiune psihologică de masă. Lumea și-a pus imediat steagul Franței peste poza de profil, s-au ținut momente de reculegere, s-a cântat Marseilleza pe stadioanele din Anglia (oare ce ar fi spus Burke?), toate acte mai mult sau mai puțin admirabile, dar de neînțeles într-un context mai larg.

Nu demult, mai precis la începutul lunii noiembrie, un avion rusesc de pasageri a fost doborât de ISIS, iar 224 de persoane și-au pierdut viața. Atunci, nu doar că nimeni nu a catadicsit să cinstească memoria celor dispăruți, dar bastionul european al presei progresiviste a scris despre “aventurismul militar lui Putin care pune în pericol viața cetățenilor ruși”, în timp ce ministrul de externe britanic
a găsit necesar să recomande Moscovei mai multă flexibilitate în privința Siriei.

Explicația tratamentului diferit nu are în acest caz legătură directă cu mefiența generală față de Rusia, ci cu strategia de tensiune declanșată în Apus de elitele europene. Obiectivul de a distruge sistematic și rapid ce a mai rămas din drepturile și libertățile continentale nu poate fi atins decât pe fondul unei panici totale manipulată cu iscusință. Primul lucru clamat și obținut de autoritățile franceze a fost instaurarea stării de urgență pentru o perioadă de trei luni. Așa că pe străzile Parisului au apărut încă 10.000 de soldați înarmați, pe lângă cei 7.000, care deja patrulau străzile după atacul din ianuarie asupra Charlie Hebdo, iar acesta pare a fi doar începutul. Poliția din Franța are acum puteri sporite și poate ține oamenii în arest fără niciun fel de judecată, doar pe baza suspiciunilor… poate închide siteuri cu o lejeritate similară, poate bloca zone întregi de blocuri, poate confisca arme, poate intra în casele oamenilor… în fine, poate face aproape cam tot ce dorește, fără ca nimeni să se poată opune legal.

Deși în prezent există legi pentru supravegherea indivizilor, autoritățile continentale doresc un control și mai amplu, prin eliminarea caracterului privat al datelor, majorarea bugetor de securitate și înființarea unei armate europene, cu tot cu serviciul secret auxiliar. Și e foarte probabil că vor obține toate aceste lucruri, care altfel ar trece drept abuzive.

În continuare, marota ISIS și a terorismului islamic va fi agitată până la sațietate pe toate canalele media, atentate se vor mai produce, astfel încât lumea va alerga disperată să se ploconească în fața Leviathanului mondial. Asta, cu toate că, nu mai există niciun dubiu pentru cine are ochi să vadă că ISIS a fost creat , finanțat și antrenat de statele occidentale, inclusiv Franța, pentru a destabiliza Siria, că există mai multe precedente notabile de atentate ale NATO
împotriva propriilor cetățeni, și a faptului că supravegherea nu a contribuit cu nimic până acum la
împiedicarea unor acte teroriste de amploare
.

Privită astfel, bătălia decisivă se dă nu contra teroriștilor musulmani, ci împotriva europenilor, supuși unui asalt general prin relativism cultural, sărăcire deliberată, multiculturalism și, bineînțeles, terorism cu îngăduința autorităților.

Visul iluzoriu al apusenilor a fost nu doar că politicile impuse de guvernele lor în (fostele) colonii vor avea repercursiuni minore asupra libertăților de acasă, dar și că pot trăi fără constrângeri morale într-o fantezie Disney. Însă până să ajungă la revelația faptului că întreaga modernitate stă așezată pe o filozofie calpă, (în pofida succesului remarcabil al unor aplicații tehnologice)

omul zilelor noastre ar putea face un imens pas spre ieșirea din peșteră dacă ar ajunge să realizeze că salvarea nu vine niciodată de la cel care stăpânește lanțurile. Mai mult, desfășurarea de forțe mediatice arată că puterea adevăraților vinovați pentru teroare, în pofida unor aparențe, nu este nici pe departe atât de mare pe cât ar lăsa să se înțeleagă o impresie sumară. În fond, ea depinde doar de îngăduința indivizilor pentru că nicio autoritate nu poate guverna fără consimțământul populației.

Din nefericire, oamenii nu pot avea prea multe reacții sănătoase deoarece așezarea lor interioară este strâmbă și confundă libertatea interioară cu sclavia, și înlănțuirea patimilor cu libertatea. În aceste condiții, supravegherea și controlul oamenilor au loc nu atât prin sistemele sofisticate de tehnologice, cât pur și simplu prin condiționarea stimulilor. Înțelegerea acestui lucru, banal pentru antici, oferă și ieșirea din panopticon.